

LISA GRAY

NEZ VEST NÁ

IKAR

PÁTRALA PO ZMIZNUTÝCH OSOBÁCH.
TERAZ JE JEDNOU Z NICH.

NEZ
VEST
NÁ

LISA GRAY

NEZ
VEST
NÁ

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Lisa Gray
THIN AIR

Copyright © Lisa Gray 2019
The moral right of the author has been asserted.
Translation © 2021 by Tamara Chovanová
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7718-2

Prológ

Zaparkujem o štyri ulice ďalej a zvyšok cesty prejdem peši. Dom sa nachádza na konci bloku, to mi vyhovuje, a je skrytý v tieni, mimo dohľadu zvedavých očí.

Teraz je tma, ale viem, že za bieleho dňa má drevený obklad farby zaschnutého blata a už celé roky drevo nenatreli. Aspoň odkedy sa tam nasťahovala. Prekvapí ma, že z verandy je pozmetané lístie a je prázdna, pri dverách stojí len kovové vedro s dvoma párami topánok – jedny dospelé, druhé detské.

Prejdem okolo tabuľky na prednom zarastenom trávniku, na ktorej je upozornenie, že dom je chránený kamerovým systémom značky Smith & Wesson, a v tme sa ticho zasmejem.

Viem, že tá zbraň ju dnes neochráni.

Ticho vyjdem po schodoch na verandu – vidím, že na veľkom prednom okne sú závesy zatiahnuté, cez medzeru v strede, kde sa závesy majú spojiť, preniká blikotavé žlté svetlo. Keď sa priblížim k dverám, znútra počujem tichú hudbu. Je neskoro, ale viem, že nespí. Zdvihnem ruku v rukavici a zaklopem, mäkká koža tlmí ten zvuk.

Otvorí dvere a musím uznať, že vyzerá krásne, osvetlená zozadu horiacimi sviečkami. Hudba hrá hlasnejšie, je to jedna z tých depresívnych seattleských kapiel, ktoré teraz všetci

počúvajú. Pohľad má sklený, akoby bola opitá alebo nadrogo-
vaná, chvíľu na mňa zmätene hľadí.

Potom povie: „Čakala som, kedy sa ukážete. Radšej podďte
dnu.“

Idem za ňou do obývačky, spýta sa, či si dám drink. Nič
nepoviem. Napriek tomu prejde k barovému vozíku a naleje
do pohára červené víno. Doleje aj sebe do pohára stojaceho na
konferenčnom stolíku na rozstrapkanej podložke z miestne-
ho baru. Predpokladám, že to nie je jej prvá fľaša v ten večer.

„Prečo máte rukavice?“ spýta sa. „Vonku je tak chladno?“
Stále nič nepoviem.

Podá mi vínový pohár, ale nevezmem si ho.

„Ako chcete,“ mykne plecóm.

Keď sa obráti, aby položila pohár vedľa svojho, z celej sily
jej vrazím do tváre. Ohromí ju to. Pohár jej vypadne z ruky.
Červený nápoj vsiakne do krémového koberca. Z nosa jej tečie
krv, zatacká sa. Zasadím jej ďalší úder, tentoraz spadne.

Rýchlo si na ňu kľaknem, kolenami jej tlačím na hrud',
v ruke mám nôž. Uvedomujem si, že dych sa mi zrýchlil, ale
ruky mám pevné, podrežem jej hrdlo čisto a precízne. Jej krv
sa zmieša s merlotom na koberci a viem, že o pár minút vy-
krváca, úloha je splnená.

Ale nie som v stave ovládnuť zúrivosť, ktorá sa ma zmocní,
a cítim v žilách pulzovanie svojej krvi, keď sa dívam, ako z nej
pomaly odchádza život. Zdvihnem nôž nad hlavu a vrazím jej
ho hlboko do srdca. A potom znova a znova, kým ma zúrivosť
neprejde, a vyčerpane sa zvalím na ňu. Potom mi zaplaví vnútr-
o iný pocit a chvíľu mi trvá, kým pochopím, čo je to.

Vzrušenie.

Je to moje prvé zabitie, ale v tej chvíli viem, že nebude po-
sledné.

Vstanem a zasuniem nôž do vrecka na nohaviciach. Prejdem na chodbu a pod schodmi čakám, či nezačujem pohyb z izieb na poschodí. Nič. Nezačujem nič.

Vrátim sa do obývačky. Hudba ešte stále hrá. Plamene sviečok vrhajú na steny zvláštne tiene. Prejdem ku krémovému koženému gauču. Pozriem na nehybné telo na dlážke a usmejem sa.

Potom sedím a čakám.

1

JESSICA

Jessica Shawová hľadela na tváre pred sebou a premýšľala, že väčšina tých ľudí je pravdepodobne mŕtva. Sú mŕtvi alebo nechcú, aby ich našli. Žmúrila do podvečerného kalifornského slnka prenikajúceho cez okno a naklonila sa bližšie k monitoru, aby si lepšie pozrela tie fotky.

Nezvestná matka, ktorá zmizla zo svojho domu za bieleho dňa. Muž v strednom veku, ktorý raz ráno odišiel do práce, ale do kancelárie neprišiel. Tínedžerka, ktorá sa zo školy nevrátila domov. Tisíccky podobných tragických prípadov, keď sa ľudia doslova vyparili.

Bolí mŕtvi alebo nechceli, aby ich našli.

Jessica to videla tak, že väčšina nezvestných dospelých patrí do týchto dvoch kategórií, cítila sa ako hazardný hráč vo vegaskom kasíne, ktorý sa rozhoduje, či položí svoju kôpku žetónov na čiernu alebo červenú farbu. Červená znamená, že sú pravdepodobne mŕtvi. Čierna, že sa možno vrátia. Sedem rokov pracovala ako súkromná detektívka, z toho päť rokov v New Yorku a posledné dva na cestách, a zvyčajne vedela odhadnúť, s ktorým scenárom má do činenia.

V duchu triedila tváre na monitore na čierne a červené políčka, keď jej do myšlienok zasiahol hlas čašníčky. Rýchlo

zatvorila laptop. Bistro nebolo ideálne miesto na takúto prácu, ale rada vnímala nákupné strediská, motelové izby, reštaurácie na pumpách – dofrasa, všetky miesta, kde bolo slušné wifi – ako svoju kanceláriu. Mala pocit, že skutočne pracuje, nie uteká.

Dnešnou kanceláriou bolo malé bistro v Simi Valley, príjemnom stredne veľkom mestečku v juhovýchodnom kúte venturského okresu. Nachádzalo sa päťdesiat kilometrov od Los Angeles a bolo známe hlavne ako miesto, kde sa v deväťdesiatom druhom konal proces so štyrmi policajnými dôstojníkmi, ktorí zlynčovali Rodneyho Kinga, a o dvanásť rokov ako miesto posledného odpočinku Ronalda Reagana.

Jessica to zatiaľ nevedela, ale malo sa stať aj miestom, kde sa navždy zmení jej život.

Nikdy predtým do tohto bistra nevošla, ale v podobných podnikoch bola tisíc ráz. Mala nízky rozpočet, nízke očakávania. Pri lepkavom pulte stáli vysoké stoličky. V sklenej vitríne boli vystavené obschnuté šišky, sklo poznačené šmuhami od dychtivých prstov. Čašníčky mali svetlomodré rovnošaty a biele tenisky, a keď hosťom dolievali kávu, silene sa usmievali.

Jedna z čašníčok teraz stála nad ňou. „Čo si dáte?“ Čašníčka netrpezlivo poklopkávala karmínovým akrylovým nechtom po bloku, akoby sa niekam ponáhľala.

Jessica pozrela na jedálny lístok s ručne kreslenými obrázkami pizze, burgerov, zaliaty do umývateľného laminovaného plastu, a stačila zachytiť kód wifi a naštartovať laptop. Keď naň znova pozrela, videla na predjedlách uschnutý flak od vajca. Teda tak je to, vraj umývateľný plast. Bol neskorý obed a väčšiu časť dňa strávila balením vecí, pripravená znova vyraziť. Tentoraz možno do L. A. alebo do San Francisca či San Diega.

Objednala si sendvič s grilovaným syrom a čiernu kávu v nádeji, že sendvič majú v ponuke, aj keď tam nie je nakreslený. Nechcela žiadať čašníčku, aby jej dala pár minút na rozmyslenie. Je v bistro Donny's, nie v posratom Ritzi.

„Sendvič bude o päť minút,“ oznámila čašníčka. „Idem po tú kávu.“

Jessica znova otvorila laptop a pozerala ponad monitor na čašníčku pri kávovare. Vlasy zafarbené načerveno, ťahá jej zrejme na päťdesiat a podľa nakrivo pripnutej plastovej menovky sa volá Nancy. Menovka akoby úmyselne smerovala k jej prsiam. Nancine prsia nevyzerali umelé, hoci Hollywood a jeho plastickí chirurgovia boli blízko, no aj tak pôsobili pornograficky, keď sa usilovali vyslobodiť z rovnošaty o číslo menšej.

Jessica znova upriamila pozornosť na laptop, odhrnula si prameň krátkych blond vlasov za ucho a skontrolovala maily. Odkedy sa ráno pozerala do prijatej pošty, nič nové tam nepribudlo. Nepísali jej zúfalí rodičia ani ustarostení manželia, ktorí chceli vypátrať svojich nezvestných milovaných. Podozrievaví zamestnávateľia ju nežiadali, aby sledovala ich zamestnancov. Nikto od nej nechcel, aby navodila chúlостivé situácie, čo v podstate znamenalo, že mala povzbudzovať mužov, aby ju oslovovali v hotelových baroch a dokazovali svojim nešťastným manželkám, že sú vydaté za klamárov a podvodníkov.

Také žiadosti takmer vždy odmietala, pokiaľ nebola úplne švorcová. A Jessica už dlhší čas nebola švorcová. Rozhodne nie, odkedy jej vyplatili poisťku a predala dom. V týchto dňoch väčšinou odporúčala klientkam, aby vrazili svoje ťažko zarobené peniaze do dobrých rozvodových právnikov.

Keďže ju nič nenútilo k ďalšiemu kroku, vrátila sa k skúmaniu webových stránok s nezvestnými osobami, a keď jej

„Je mŕtva.“

Tvár staršej ženy sa pod hrubým nánosom podkladového krému zvrátila.

„Zatiaľ oficiálne nepotvrdili totožnosť,“ pokračovala Jessica, „ale zdá sa, že je to Amy Ongová. Podľa správ to polícia vyšetruje ako vraždu.“

Nancy vyletela ruka k ústam, vytreštila oči zvýraznené maskarou. „Vražda? Bože dobrý! Chuderka.“ Smutno pokrútila hlavou a odvrátila sa. Začala odlepovať pásku, ktorou bol plagát prilepený, a dávala si pozor, aby si nepoškodila karmínové akrylové nechty.

Sú mŕtvi alebo nechcú, aby ich našli.

Amy Ongová patrila teraz do prvej skupiny. Sľubný život sa podľa všetkého v okamihu skončil. Jessica rozmýšľala, či jej zmiznutie tej mladej ženy neprinesie prácu, ale to bola teraz slepá ulička. Aj tak mala radšej prípady dobre vychladnuté, ako fľaša Bud Lightu rovno z chladničky, a tento prípad bol vlažný.

Načase pohnúť sa ďalej. Môže si hodiť mincu – hlava na sever, orol na juh – alebo si vybrať prípad z webovej stránky nezvestných osôb, zájsť do mesta a snažiť sa získať prácu.

Jessica naznačila Nancy, aby jej doliala kávu, potom ďalej prechádzala galériou fotiek na monitore a čakala, kedy nejaká tvár vzbudí jej záujem. Bola ako nadržaný slobodný chlap prezerajúci si tváre dievčat na zoznamke a hľadajúci partnerku na piatkový večer.

Janine Solomonová, 17 rokov, beloška, nezvestná dva mesiace. Zmizla v Albany, štát New York.

Jessica sa veru nemienila vrátiť do štátu New York.

John Preston, 59 rokov, beloch, nezvestný šesť týždňov. Zmizol v Richmonde, štát Virgínia.

Ďaleko na cestu autom. Pokračovala.

Shondra Williamsová, 39 rokov, černoška, nezvestná osemnásť mesiacov. Zmizla v Coolidge, štát Arizona.

Možno táto.

Jessica sa znova pozrela do prijatej pošty. Bola tam nová správa.

V predmete stálo: „Váš ďalší prípad?“ Odosielateľ XY.

Keď otvárala správu, čakala, že uvidí otázku potenciálneho klienta s hrubým opisom prípadu, ktorým ju chce poveriť. Namiesto toho tam bol len link na webovú stránku. Jessica bola opatrná pri otváraní linkov alebo príloh od neznámych odosielateľov, ale podľa adresy videla, že je to link na stránku nezvestných osôb, ktorú dobre poznala.

Klikla naň.

Na stránke sa ukázal oznam o nezvestnej osobe s fotkou asi dvoj-trojročného dieťaťa. Sivohnedé vlasy, veľké modré oči a v špinavých bučľatých prstoch barbina.

Jessicu zaliala horúčava, akoby ležala v soláriu pod silným svetlom.

To nie je možné.

Znova pozrela na fotku.

Dočerta!

Káva, z ktorej si práve odpila, jej zhorkla v ústach. Škrípanie kovového príboru na tanieroch pri susednom stole sa jej zrazu zdalo hlučné. Zo zápachu pečenej cibule z kuchyne ju

napínalo na vracanie, takmer vyvrátila sendvič na laminovaný povrch stola.

Sú mŕtvi alebo nechcú, aby ich našli.

Jessica Shawová teraz vedela, že existuje tretia kategória, o ktorej nikdy neuvažovala.

Tí, čo nevedia, že sú nezvestní.

2

AMY

Amy Ongová zľahka prebehla prstami po šatách v skrini a rozhodovala sa, čo si obliecť. Vybrala červené saténové šaty, pridržala si ich pred sebou a hľadela na svoj odraz vo vysokom zrkadle na vnútornej strane dverí v skrini.

Tie šaty jej darovali rodičia. Mama a otec chceli, aby mala čosi pekné na oslavnú večeru, ktorú usporiadali, keď ju prijali na štúdium trestného práva a kriminalistiky na Kalifornskej univerzite v L. A. po tom, čo získala dve vytúžené štipendiá. Amy bola najstaršie z troch dievčat z rodiny čínskych robotníkov a bola prvá Ongová, ktorá študovala na vysokej škole. Všetci príbuzní boli hrdí na jej úspech, ale nikoho neprekvapil. Amy bola odjakživa bystrá. Dobré dievča.

Pri spomienke na rodinu v Ohiu ju zaplavil smútok a potriasla hlavou, akoby sa chcela zbaviť negatívnych pocitov. Znova sa sústredila na výber oblečenia. Tie červené šaty boli dosť skromné, siahali tesne pod kolená, výstrih nebol hlboký, no ligotavá červená látka pekne kontrastovala s jej bledou pleťou a dlhými čiernymi vlasmi. Ako stvorené na rande. Bol sobotný večer a mala namierené do baru v Hollywoode, kde si dohodla stretnutie s mladým mužom – chcela, aby bolo vidieť, že si dala záležať.

Strčila šaty naspäť do skrine medzi dva svetre.

No zase nie *až tak* záležať.

„Bola by som radšej, keby si tam nešla.“

Amy sa strhla, keď sa jej za chrbtom ozval ten hlas.

Zvrtla sa a videla svoju spolubývajúcu Kasey Taylorovú, ako sedí na kraji jednej z dvoch postelí, ktoré zaberali takmer celú ich malú izbu. Rozrušene poľahovala voľnú nitku na prikrývke. Typická Kasey, vždy sa s niečím hrala, keď bola nervózna.

„Dokelu!“ Amy sa zasmiala. Priložila si ruku na hrud', pod trasúcimi sa prstami jej divo búšilo srdce. „Nepočula som, kedy si prišla. Na smrť si ma vydasila.“

Kasey jej neopätovala úsmev. Ustarostene hľadela na Amy. „Ešte nie je neskoro zrušiť to rande.“

Kasey bola pekná blondínka, študovala divadelné a tanečné umenie a už sa zjavila v dvoch reklamách na známu značku tampónov, no Amy vedela, že jej najlepšia priateľka tie obavy nehrá.

Obrátila sa znova ku skrini. „Veď vieš, že sa to nedá.“

„Jasné, že sa dá,“ namietla Kasey. „Stačí vziať mobil a napísať esemesku, čosi ako: Dnes mi to nevyjde. A možno nikdy. A viac mi nevolaj, lúzer.“

„Nemám číslo jeho mobilu.“

„Tak tam jednoducho nechod.“

„Nemôžem.“

Amy si vybrala priliehavé džínsy a biely top a hodila ich na svoju posteľ. Potom sa zohla a vylovila zospodku šatníka zlaté remienkové sandále. Spustila župan na dlážku, obliekla si džínsy, cez hlavu pretiahla top, prstami si prehrabla vlasy. Keď si sadla na posteľ a zapínala si sandále, cítila na sebe Kasein pohľad.

Nakoniec jej priateľka povedala: „Pozri, o pár týždňov robím ďalšiu reklamu. Na psie granuly. Mohla by som...“

„Nie,“ vyprskla Amy, no vzápätí ju zamrzelo, že reagovala tak ostro. „Vážim si, čo sa snažíš urobiť, kočka, ale nie.“ Trochu sa zakrútila. „Ako vyzerám?“

„Úžasne,“ odvetila Kasey zachmúrene.

Amy vzala do ruky fľaštičku Chanel Chance, ktorú používali s Kasey spoločne, a kvapla si parfum na krk a zápastia. Odpojila mobil z nabíjania a strčila ho do koženkovej kabelky spolu s peňaženkou, vodičským preukazom, hrebeňom, kozmetikou, mentolkami, kľúčmi od auta a jedným kondómom.

„Počkaj,“ zastavila ju Kasey. Otvorila spodnú zásuvku na bielizníku, chvíľu sa prehŕňala medzi podprsenkami a nohavičkami a vybrala plechovku s obranným slzným sprejom. „Vezmi si aspoň toto.“

Amy jej ukázala nabitú kabelku. „Nezmestí sa mi.“ Náhlivo Kasey objala. „Neboj sa, nič sa mi nestane. Nikdy sa mi nič nestalo. Nečakaj na mňa.“

Odišla, Kaseino odhováranie nepomohlo, nerozmyslela si to.

Vonku bolo podvečer ešte vždy teplo, ale keď sa Amy vynorila na ulicu, naskočili jej zimomriavky. Slnko rýchlo klesalo za obzor, žiarivý deň prechádzal do šera bez hviezd.

Keď zamierila cez študentské parkovisko k svojmu dobitému starému Mini, podpätky jej hlasno klopkali na asfalte. Nasadla, skrútila kľúč v zapaľovaní a v duchu sa modlila, aby auto naštartovalo na prvý pokus. Už aj tak išla neskoro a brať si taxík až do Hollywoodu neprichádzalo do úvahy.

Motor zaprskal, zakašľal a napokon naskočil. Keď Amy pocítila, ako pod ňou ticho vrčí, uľahčene si vydýchla. Zapla rádio a na svojej obľúbenej stanici s country hudbou počula

smutnú pieseň o stratenej láske. V žalúdku cítila, že skrúcanie trochu poľavilo. Hodiny na prístrojovej doske svietili nazeleno. Zrejme bude pár minút meškať, ale vedela, že na ňu počká. Amy sa zachvela. Premýšľala, že si dnes večer dá zo dva poháre vína, aby sa upokojila, ale vedela, že to nestojí za risk.

Vnútrajšok auta osvetlilo jantárové svetlo neďalekej po-
ulicnej lampy a Amy zachytila v spätnom zrkadle smutné
oči. Vzdychla si. Už nevedela, kto je to dievča, čo na ňu hľadí.
Uvoľnila ručnú brzdu a pomaly vycúvala z parkoviska.

Amy Ongová.

Múdre dievča.

Dobré dievča.

Keby len vedeli.